

שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל

בס"ד, שב"ק פרשת בלק ז' תמוז תשע"א | גליון 459

דברי הימים

שריפת התורה

בט' תמוז בשנת ה' אלפים ד', ארע אסון נורא בשריפת קרונות של ספרי תורה בצרפת. וכך כתב בספר אליהו רבה (או"ח סי' תק"פ): ראוי לכל בר ישראל לבכות על שריפת התורה, שמכוח זה נמסרה לקליפות. ובתניא סימן נ"ח: בחמשת אלפים וארבע בשישי פרשת חוקת, נהגו יחידים להתענות, שנשרפו עשרים קרונות מלאים ספרים בצרפת. ולא קבעו אותו בימי חודש, מפני שמתוך שאילת הלום נודע להם, שיום הפרשה גורם, 'זאת חקת התורה', מתרגמינן 'דא גזירת אורייתא'. וכתב מגן אברהם: גם בשנת ת"ח נחרבו שני קהילות גדולות באותו היום.

התורה הקדושה בוודאי לא ניתנת לשריפה. אך כשאותיותיה הקדושות יורדות למקומות נמוכים ביותר, זהו צער שאין כדוגמתו. אותיות התורה, הם סדר נפלא המשפיע אור וחיות לעולם כולו. מצוות עשה, הן מקורות השפע. מצוות לא תעשה, הם המחסומים השומרים על השפע. כשיהודי עובר ר"ל על מצוות ל"ת, הוא פותח קשר הכרחי והשפע נוזל אל החיצוניים. בחינת שריפת התורה. ביום שזכה ראוי לכולנו להציל את התורה מן החיצוניים, להתחזק בקיום התורה והמצוות ומעט מן האור דוחה הרבה מן החושך.

מדברי מו"ר ועט"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

הולך בתום, ילך בטח!

ראית איש צדיק, הידבק בו! ברגע שיחשוב עליך עצה טובה, כל המלאכים הטובים שנבראו ממעשיו, ימהרו לקיים אותה.

איך ניצולים מבלעם הרשע וחבריו? דורו של אברהם אבינו היה שטוף בעבודה זרה וכשפים. נמרוד הרשע וחבריו התנכלו לאברהם ובקשו לטורדו מן העולם. ה' ייעץ לו: התהלך לפני והיה תמים! כשאתה תמים, אף אחד לא יכול להזיק לך. נח איש צדיק, תמים היה בדורותיו! תמימותו הגנה עליו מכוחות האופל שנוצרו מחטאי בני דורו. הקלקול מגיע רק למקום מקולקל, כשם שהזבוב מסוכן לפצע פתוח. אם האמונה שלך תמימה, סגורה ומסוגרת, שום משחית ומזיק לא יכולים לפגוע בך.

חז"ל מספרים במדרש: כשנברא הברזל, התחילו כל האילנות מרתתין. מן הברזל הלא יחרטו קרדומות ואלו יכו בהם ללא רחם. אמר להם הברזל: מה לכם מפחדים? אם אחד מכם אינו 'מתנדב' להיכנס לתוכי ולשמש קת לקרדום, אף אחד לא יוכל להרע לכם... אם אין פרצות, אין גנבים. מול כוח הרשע המתגבר בעולם, מלאכי החבלה הרכובים על עצות זדוניות ומבקשים לקעקע ביצתן של ישראל, נתאזר באמונה תמימה, נאטום מהר את הבקיעים שהתגלעו בחומות, ואזי, כל כלי יוצר עלינו לא יצלח.

קשה להבין כיצד אלפי אלפי יהודים שחוו את מעמד יציאת מצרים; קריעת ים סוף; קבלת התורה וירידת המן והבאר, יפלו ברגע נמהר אחד בעצתו הזדונית של בלעם הרשע. על פי דברי חז"ל (ירושלמי סנהדרין), מלבד עשרים וארבע האלף שמתו במגיפה, הרגו דייני ישראל שמנו למעלה משבעים ושמונה אלף איש, כל אחד שני יהודים שנפלו בעוון, בסך הכול מאה ושמונים אלף איש. מה היה להם לבני דור המדבר?

לכל מעשה של אדם, השפעה עצומה. ממעשה טוב, נבראים מלאכים טובים. ממעשה רע, נבראים מלאכים רעים, שחורים ומזיקים. אדם שפרוץ במידת היסוד ר"ל, מקים סביבו במשך הזמן, גדוד אדיר של מלאכי חבלה, מזיקים ומשחיתים. המלאכים הללו משמשים כוח עזר למזימותיו הרעות.

מעליו הרעים של בלעם, הן נודעים מדברי חז"ל. בחטאי הקשים ופריצת גדי עולם, ברא צבאות אדירים של רשע וזדון. אלו מיהרו לרכוב על עצתו הרשעה ולהסעיר את ישראל ברוח טומאה.

מוסר ההשכל נורא: ראית אדם שפרוץ במידת היסוד, ברח ממנו! אל תכנס עמו לידידות, על תקשור עמו עסקים. ברגע שרצונותיכם יתנגשו, כל המזיקים שנבראו מעוונותיו, יירתמו להפיק את עצתו הרעה!

ר"ת	יציאת השבת	כניסת השבת	
21:04	20:29	19:13	ירושלים
21:01	20:32	19:29	ת"א אשדוד
21:02	20:33	19:21	חיפה
20:59	20:29	19:26	ב"ש

השיעור השבועי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

יתקיים בימי חמישי בשעה 21:00 בהיכל ישיבת שובה ישראל רח' שבט בנימין 34, רובע י"ב, אשדוד. פרטים נוספים בטל: 08-8679897

ניתן לקבל את העלון במייל מידי שבוע, לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com
כמו כן ניתן לקבל במייל את דבר התורה היומי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com

הנוד
לנער

לגיטימי להרגיש

"בעיצומה של ארוחת ערב בליל סוער, נשמעה מכת ברק והבית כולו צלל לתוך עלטה. כשנדלקו האורות, הילדים נראו מבוהלים. חשבתי להרגיע אותם כפי שאני רגיל: הנה, זה לא היה כל כך מפחיד וגרוע! או: אין צורך לפחד. חושך אינו יכול לעשות כלום! אך ללא משיים, יצאו לי המילים: זה היה מפחיד! כשמואר, הכול נראה כל כך מוכר וחביב, ואותו חדר עם אותם דברים נעשה כה מפחיד כשהוא חשוך...

"שש זוגות עיניים הביטו אלי לפתע בהקלה כזו, בהבעת תודה כזו. נדהמתי. בסך הכל השמעתי הצהרה פשוטה, אך מסתבר שהייתה חשובה בעיני הילדים מאוד. בשקט שהשתרר בדקות הבאות, הרגשנו כולנו אהובים ואוהבים. ידעתי שנגעתי בליבו של תהליך רב עוצמה. מתן תוקף להגשותיו של ילד."

המונולוג הזה של אדם שברגע חסד זכה לתובנת חיים, מעניק לנו הצצה לאחד התחומים המועדים למעידת הורים. יש קשר הדוק בין מה שילדים מרגישים לבין התנהגותם! כדי שילד יתנהג טוב, עליו להרגיש טוב. בשביל שירגיש טוב, עלינו לקבל ולהבין את רגשותיו.

כהורים וכמחנכים, אנו נוטים לסתור את רגשותיהם של ילדינו או לשוללם, מחשש להתנהגות שלילית. דוגמאות:

בחנות – נער: אבא, תראה את הממתק הזה. אבא: לא מתאים לך להתעניין בזה...

ברחוב – ילד: אבא, חם לי. אבא: איך יתכן שחם לך, קריר פה.

בגן השעשועים – ילד: (בוכה) האצבע שלי כואבת. אבא: לא יתכן שהיא כואבת. זו בסך הכל שריטה קטנה.

אין ספק שההורים לא התכוונו לרעה. הם בסך הכל חששו מנדנודים מיותרים ומיהרו לעצור את המהלך המתגלגל במשפט מחץ. לא מתאים. לא יתכן. אבל מה הם אמרו לילד למעשה? אתה לא מתכוון למה שאתה מתכוון! אתה לא יודע מה שאתה יודע! אתה לא מרגיש מה שאתה מרגיש!

התכחשות ממשוכת לרגשותיהם של ילדים, עשויה להוביל אותם לכעס ובלבול, וכן לערער את ביטחונם בתחושותיהם. בשבועות הבאים נלמד כיצד לתת לגיטימציה לרגשות תוך כדי מניעת השלכות שליליות.

"עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור מן השטים עד הגלגל למען דעת צדקות ה'" (מיכה ו', ה'). מה עניין הכניסה לארץ דרך הגלגל, לעצת בלעם וחטא ישראל בשיטים?

הנה במדרש (ילקוט"ש במדבר כ"ג): **כי מראש צורים**, אמר לו בלק (בלעם): ראה מה שעתידין לעשות בשיטים. אמר לו: אתה צופה בשיטים, אני צופה מה שעתידין לעשות בצורים **עשה לך חרבות צורים** והוא מכפר להן על כמה עבירות.

כיצד נרמזה שיחת בלק ובלעם בפסוק? המדרש דייק את לשון **מראש צורים**, היה לו לומר **מראשי צורים** או **מראש צור**. אך הנה טענת בלק הייתה **מראש!**, זו כוזבי בת צור **ראש אומות** בית אב למדין. כלומר, ראה נא את העוון החמור הזה שעתידין ישראל להיכשל בו וקלל אותם מכוחו. אמר לו בלעם: **צורים!** אתה רואה צור אחד, כוזבי בת צור, אני רואה צורים הרבה הבאים ומלים את בני ישראל ומתקנים את מידת הברית שנפגמה בענין הצור האחד.

זהו **עמי זכור נא מה יעץ בלק וגו' ומה ענה אותו בלעם**. מה? **מן השיטים עד הגלגל**, שטען בלק: **מן השיטים** ובלעם השיב לו **מן הגלגל**, הוא המקום בו נימולו בני ישראל בצורים כמאמר הכתוב: **"ויהי כאשר תמו כל הגוי הימול וגו' ויקרא שם המקום ההוא גלגל עד היום הזה"** (יהושע ה'). (כסף נבחר)

מפראות

"ויגר מואב מפני העם מאוד וייקץ מואב מפני בני ישראל" (כ"ב, ג')

מדוע פתח הכתוב בלשון **'העם'** והמשיך בלשון **'בני ישראל'**?

'העם' רומז לערב רב שהסתפח לבני ישראל, כמבואר במדרש ובזוהר. מואב פחדו מתופעת **'העם'**, סיפוח נשמות הגרים לבני ישראל בכל מקום בואם. ומה הי איכפת להם? **וייקץ מואב מפני בני ישראל**, הוא שנא את עם הקודש הנבחר ולא יכול לשאת את נהירת הגרים אליו.

"לכה נא ארה לי את העם הזה וגו' אולי אוכל נכה בו וגו' כי ידעתי את אשר תברך מברך וגו'" (כ"ב, ו')

אם ידע בלק נאמנה כי ככל אשר יברך בלעם או יקלל כן יקום, מדוע אמר **'אולי אוכל'** מלשון ספק?

בלק ביקש מבלעם לקלל את עם ישראל, במקום לבקש ממנו לברך אותו עצמו שלא יוכלו לשלוט בו. מדוע? כיוון שמואב כבר קיבלו את קללתו של בלעם כמבואר בדברי רש"י סוף פרשת חוקת על הפסוק **"אוי לך מואב"**. כעת לא יכול היה בלעם לברך את מואב, רק לקלל את ישראל. בלק קיווה, שעל ידי קללת ישראל, הוא יגיע למצב מאוזן בו לא יוכלו ישראל לשלוט בו. לכן אמר **'אולי'**. אמנם, בלעם היה רשע יותר מבלק ואמר **"עתה לכה קבה לי אותי"**, **'קבה'** חמור יותר מ**'ארה'**. קללה שכזו תכריע את הכף בוודאי לטובת מואב. (אמרי פנחס)

"ויחר אף ה' כי הולך הוא" (כ"ב, ב')

הרמב"ן הקשה: הלא ה' אמר לבלעם: **"אם לקרוא לך באו האנשים, קום לך אתם"**, מדוע כעת חרה אף ה'?

הנה פירש רש"י: **'אם לקרוא לך להנאתך ולטובתך ההליכה לך אתם'**. ה' נתן לבלעם רשות ללכת בתנאי שיש לו הנאה מההליכה. כיצד זה יכול להיות לבן אנוש הנאה מההליכה לקלל את עמו של בורא העולם? כשקם בלעם והלך, הוא הוכיח שאכן יש לו הנאה מההליכה שכזו, על כן חרה אף ה'. (הרה"ק רבי לוי יצחק מברדישטוב)

"וירא את ישראל שוכן לשבטיו" (כ"ד, ב')

אמרו חז"ל (ב"ב ס'): מה ראה? ראה שאין פתחי אוהליהם מכוונים זה לזה, אמר: **ראויין הללו שתשרה עליהם שכינה**.

פירש הבעל שם טוב הקדוש: הנה אמרו חז"ל (אבות ג') **'שנים שישושיין ויש ביניהם דברי תורה, שכינה שרויה ביניהם'**, כי אחר שנחזין זה לזה בהלכה ואינן מותכוונים בפלפולם לקנטר האחד את חברו, מתוך כך שורה עליהם שכינה.

הפתח, רומז לפה. הוא גם רומז לטענות. בלעם ראה שמענה הלשון שבפי הלומדים המתווכחים בהלכה, אינו **'זה כנגד זה'**, הוא אינו במטרה לנצח ולהביס את הזולת, רק כדי להגיע לנקודת האמת. אמר: אם כן ראויים שתשרה עליהם שכינה! (בעש"ט עה"ת)

מקום מגורים - א

אמר רבי יוסי בן קסמא: פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד, ונתן לי שלום והחזרתי לו שלום. אמר לי: רבי, מאיזה מקום אתה? אמרתי לו: מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני. אמר לי: רבי, רצונך שתדור עמנו במקומנו ואני אתן לך אלף אלפים דינרי זהב ואבנים טובות ומרגליות? אמרתי לו: אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם, **איני דר אלא במקום תורה!** (משנה מסכת אבות פרק ו')

הדבר הראשון שעל האדם לתת דעתו בבואו לחפש דירה הוא, שיהיה זה במקום תורה. הן שלמה המלך אמר במשלי: "הולך את חכמים יחכם ורועה כסילים ירוע". ורבותינו זכרום לברכה אמרו (אבות א', ז'): **הרחק משכן רע. כן אמרו: אוי לרשע אוי לשכנו, טוב לצדיק וטוב לשכנו.** עוד אמרו: הרבה שכנים רעים עושים. לסביבה שהאדם גר בה, השפעה עצומה על הלך רוחו ומחשבותיו. כן דרשו צדיקים על הפסוק "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת חטאים וגו' ובמושב לצים לא ישב": 'במושב לצים לא ישב', אפילו ישבו שם לצים לפנים. כי לישיבת אנשים השפעה עצומה על המקום. מושב צדיקים מקדש ומרומם את המקום ואילו מושב חטאים ממשיך עליו רוח טומאה.

הבעל שם טוב נסע פעם בדרך עם תלמידיו ועצר בקרחת יער להתבודדות. אחר שהמשיך בדרכו אמר לעגלון: אמור האמת, מה חשבת כשעמדנו ביער? ענה העגלון: רציתי להורג אתכם! ענה הצדיק: אמת שבמקום הזה רצח ערל אחד יהודי, ומאותה שעה שורה במקום רוח רציחה. בהתעכבותנו במקום טיהרנו אותו.

מבין מקומות התורה, יהדר אחר מקום רבו, שכן אמרו: **לעולם ידור אדם במקום רבו!** כל זאת כמובן אם דעתו כפופה ומובטלת אליו. אינו יכול לדור אצל רבו, ידור לכל הפחות אצל תלמיד חכם, ואם גם זה אי אפשר, ילך אצל איש תם וישר. הדר אצל צדיקים דומה ליושב בצד אפרסמון שקולט ריח טוב. הדרך אצל אנשים פחותים דומה ליושב בצד נפט שקולט ריח רע.

פניני דברי יאשיהו

כשהעיוורים רואים

ריצתם התזזיתית של השלישייה, העבירה גל צחוק בעיירה. העיוור והחרש ידו בעקבות הקבצן ששעט בראש כשחרבו שלופה... לא שמעתם מה קרה? שודדים, שודדים קרבים אל העיר...

החרש, הוא חזה ראשון את הבאות. אני שומע חרבות מתנופפות! קרא בפאתוס כשהעיוור פוּכר ידיו בייאוש ומשיב בקריאת שבר: אויה, אני רואה שודדים באים! הקבצן לא התמהמה וזינק עם חרב שלופה: באים לחמוס את רכושי! וכך פרצה השלישייה הנסערת אל הרחוב כשהעוברים ושבים אינם יודעים על מה הם שחים...

יצר הרע מיוחד, דוחק בנעדרי כישרון מסוים, להפגין את אותו כישרון דווקא. הם כאילו מנסים לחפות על המום במינון מופרז של התכונה... שימוש נרחב בכוח, מעיד על חולשה. טענות צרחניות, הן בדרך כלל נעדרי היגיון. הגיבור האמיתי, ירשה לעצמו גם להפסיד. הצודק באמת, יואיל לפעמים לוותר. רק השקרן יבקש למצות את עומק הדין, והקבצן, יזנק עם חרב שלופה להסתער על עושי רכוש...

חכם אליהו מאני רב העיר חברון זי"ע - ז' תמוז תרנ"ט

את הדר תפארת עיר האבות. במכתבים רווי ערגה שהריץ אל פזורות הגולה, הדביק אלפים בגעגועים לעיר הקדושה ותוך זמן קצרה הפכו שממות חברון לרחובות הומי אדם. בעצמו פיקח על רכישת השטחים, ייסוד בית הכנסת ואף הכתרת רב. בשום אופן לא ניאות לשמש כרב בעצמו. אחר פטירת הרב, ניאות לשאת בעול הרבנות חנים וחתם את שמו: "משרת עיר הקודש חברון לשם יחוד קוב"ה". בתום 14 שנות רבנות החליט מטעם נסתר לשנות את החלטתו ואז שינה גם את חתימתו.

בשנת תרכ"ט עלה בליבו לרכוש את המצודה הסמוכה למערה ולייסד בה בית תפילה על פי מנהג האר"י ז"ל. תוכניתו צלחה מחסומים כספיים ובירוקראטיים והמקום היה לבית מדרש קדוש ונורא. ערב יום הכיפורים תרנ"ט זימן אליו את אנשי החברא קדישא והורה להם את הדרך ינהגו בו ביום מותו, ומאותו היום פרש לפינה בביה"כ ועשה מבוקר עד ערב בלימוד והזדככות עד שיצאה נשמתו בטהרה ביום ז' תמוז. זיעועכ"א.

גדל בישיבתו של הגאון הק' רבי עבדאלה סומך, ונודע כסגפן שקדן ומצטנע. ההערצה אליו חצתה חוגים והגאון הבן איש חי כמו גדולי בגדאד האחרים, חרדו למוצא פיו.

כמו צדיקים שונים בתקופתו, גמלה בקרבו החלטה לעלות לארץ ישראל. חבריו ניסו להניאו מן המסע המסוכן, אך הבן איש חי הביע את דעתו: "רק בארץ הקודש יכירנו מקומו של רבי אליהו ומשם יפוצו מעיינותיו חוצה". בשנת תרט"ז יצא לארץ ישראל בתוך שיירת גמלים שנוהלה בידי ישמעאלים. מידי יום שישי פרש מן החבורה ונשאר לשבות לבדו בישימון. וכל שבוע חזר על עצמו הפלא: עם צאת השבת גילו הנוסעים את חכם אליהו מאחוריהם... המדבר השומם לא הפחיד אותו כמו גם יתר התלאות ובתום שלשה חדשים זכה להתייצב בשערי ישיבת בית א"ל בירושלים. האוויר הירושלמי לא היטיב עימו ובעצת רופאיו עקר לחברון. נושם את אוויר ההרים הצלול על חלקת קברם של ישני חברון, צלחה עליו רוח ה' והוא נכנס בעול המשימה להחזיר

מאמר החכם

אדם עליז מושך את תשומת לב הסביבה, בעוד העצוב אינו זוכה למבט. כיוון שהעולם מפרש את העצב כמצב טבעי ואת השמחה לחידוש, בעוד האמת היא ההיפך הגמור.

עולם הליצנות

שני יהודים הדורי צורה חלפו על פניו של הרב מסקאהל, כשעבר על מפתן ביתו של הבעל שם טוב הקדוש. כשהתייצב בקודש פנימה נענה הבעל שם טוב: זה עתה היו אצלי שני יהודים שביקרו בעולם הליצנות...

עולם הליצנות?

אחר בקשת רשות חפוזה אחז הרב מסקאהל בכובעו ופנה לדלוק בעקבות הדמויות המסתוריות. הוא גילה אותם בפאתי הרחוב ועצר לצידם מתנשף. **אמת שהייתם בעולם הליצנות?** גבותיהם של היהודים התגבהו בפליאה. זאת, מניין לך? כך, כך אמר הבעל שם טוב... **כך אמר?** בפונדק על אם הדרך, ישבו השניים לגולל בפני הרב מסקאהל את סיפורם: אנחנו, כלומר, ר' שמואל ור' בער, התגוררנו בעיר אחת. ר' שמואל היה הלמדן, הרב, הגאון. ר' בער היה בעל מעשים טובים... מה הכוונה **'בעל מעשים טובים'**? שבשעה שר' בער שתה את כוס הקפה שלו לפני תפילת שחרית, כבר היה ר' שמואל ישוב בבית הדין אחר לימוד חמשה דפי גמרא... לא שרבי בער ביטל את זמנו. הוא הספיק לפני התפילה להסיק את התנור בביתן של מספר אלמנות, לדבר שידוך לר' נחום הגלמוד ולקיים בחדווה מצוות השבת אבידה שנקרטה בדרכו. אבל ללמוד... חק לישראל; מעט עין יעקב וכמה פרקי תהילים. יתר הזמן יצא על **מעשים טובים**...

ור' שמואל כבר אמרנו, היה למדן וגאון, אבל משום מה, חיבבו בני העיר דווקא את ר' בער... על בטלנותו וחוסר גאונותו. המעשים טובים שלו, היה להם חן. אנשי העיר זעו מלפניו ביראת הכבוד, התאמצו למלאות את מבוקשו ולא נתקרה דעתם עד שהחלו פוקדים את ביתו בבקשת ברכות. ודבר זה היה קשה לר' שמואל מן הכל. מה לכם אצל בטלן זה שמכלה את ימיו במעשים טובים במקום לעסוק בתורה?! - היה נוזף השכם והערב במתפללי בית המדרש. ואלו רק נדו לו בראשם. כי בעצמם לא ידעו מה מצאו בו ברבי בער...

לימים הגיע לאוזני ר' בער מה שר' שמואל מתרעם על דרכיו. בא אצל ר' שמואל במקלו ותרמילו ואמר לו: למה לך להשיח ליבך בפני הבריות, בא

ניישב את הדברים בינינו. כלומר? תהה ר' שמואל. כלומר... עיניו הטובות של ר' בער העלו בת שחוק. הן זאת מודה הנך ששם בשמים הוא עלמא דקשוט. נסתלק שנינו מן העולם ונעלה שם לראות הצדק עם מי... ר' שמואל היה למדן: למה נמות שנינו גם יחד?!... בוודאי שמעתם על דבר הנקרא 'הונער פלעט', עילפון ארוך המצוי בקרב התרנגולים, בו מתים לרגע ואחר שבים לחיות. נעשה שנינו 'הונער פלעט', ומי שיצא זכאי בדין, הוא יחזור לחיות... מסתבר שגם ר' שמואל וגם ר' בער לא היו אנשים פשוטים, ולכל הפחות ר' בער. כי בו במקום עשו שניהם 'הונער פלעט', והסתלקו מן העולם.

ושם בבית דין של מעלה, הוא עולם האמת בוודאי. ותיכף פסקו כי ר' בער הוא הזכאי... ולר' שמואל חיפשו מקום מתאים שם בעולם האמת. עד שהחליטו להושיבו בעולם הליצנות. בעולם הליצנות יושבים לצים ומחקים את הבריות... זה מחקה חיגר, זה מחקה קבצן, וכולם שוחקים שחוק כזה שאין לו תחילה ולא סוף. ור' שמואל כבר אמרנו היה למדן, אז תיכף כשנתיישב, פתח גמרא והתחיל ללמוד. אותו רגע נעו אמות הסיפים של עולם הליצנות מקול שחוק אדיר. גדולי הלצים התרכזו סביב ר' שמואל המחקה את הלמדן בכישרון נפלא שכזה. **האח! זהו למדן יפה!... כך לומדים!**... ור' שמואל ישב שם ובכה. כי הוא לא התכוון כלל לחקות, רק ללמוד. רק שהוא לא ידע שזה אינו לימוד... לימוד הכוונה לבקש אחר רצון ה' ולא אחר הגאון והלמדן.

ליבו הטוב של ר' בער לא עמד בצערו של ר' שמואל, וכדרכו בחיים, הלך גם שם בעולם האמת לעשות מעשים טובים. הוא התחנן להחזיר לו את ר' שמואל ובקשתו נתמלאה. שניהם חזרו לחיות ונעשו ידידים מופלגים. הם השתדכו ביניהם ואת הכסף המיועד לזוג הפקידו בידיו של הבעל שם טוב... עתה באו ליטול את הפיקדון לרגל החתונה העתידה להתקיים בקרוב... והרי **לך סיפורם של שני יהודים שביקרו בעולם הליצנות!** - הפטירו היהודים הדורי הצורה ונפטרו מרבה של סקאהל לשלום.

ואפשר כי כל המעשה הלז אינו כפשוטו, אך אנו הרווחנו ממנו מוסר **השכל פשוט**.

לוז

בהמשך למאמרינו הקודמים אודות הארצות הנעלמות, ראוי לכתוב על העיר המסתורית שדברי ימיה טבועים בתוך דברי עם ישראל משנים קדמוניות מאוד. **העיר לוז**.

מה שרובנו ככולנו יודעים הוא שבני העיר לוז אינם מתים. וכן מבואר במדרש הרבה, שזקנים וזקנות שבעיר, כאשר דעתם קצה עליהם מרוב ימים, יוצאים מחוץ לחומות ומשייבים שם את נפשם.

טרם נגלה את צפונותיה של לוז, תכונותיה המיוחדות ודרכי הכניסה אליה, כדאי להבין את עצם המושג 'לוז'. לצד העיר 'לוז', יש את העצם 'לוז' ממנו מתחילה יצירת האדם ושהיא אינה כלה אף לאחר מותו. השכר והעונש שלאחר המאה ועשרים, מתייחסים אל העצם הזו שיש לה חיים נצחיים. מקורה על פי ספרי הקבלה, מ'עצם השמים'. חז"ל מספרים: אדריאנוס שחיק עצמות שאל את רבי יהושע בן חנניא: מהיכן הקדוש ברוך הוא מציץ את האדם לעתיד לבא? אמר לו מלוז של שדרה. אמר לו: מנין אתה יודע? אמר לו: הביאנו לידי ואראה לך. טחנו ברחיים ולא נטחן, שרפו באש ולא נשרף, נתנו במים ולא נמחה,

נתנו על הסדן והתחיל מכה עליו בפטיש, נחלק הסדן ונבקע הפטיש ולא חסר כלום!

מדוע העצם 'לוז' מאריכה ימים יותר משאר העצמות? המוות נעוץ בתאוה. שניהם נמשכו מחטא אדם הראשון שהתאוה לעץ הדעת וגרם למוות. העצם לוז, אינה נהנית משום תאוה. המזון המחיה אותה על פי ספרי קבלה, הוא מה שאדם סועד בסעודת **'מלווה דמלכא'**, כשהוא שבע מכל סעודות השבת ואכילתו לשם שמים בלבד. אי לכך, אין מלאך המוות שולט בה. סעודה רביעית של שבת, גם היא רומזת **למלך המשיח, לתחיית המתים, ליום שכולו ארוך**.

אנו עומדים בחודש תמוז בו מתחילים ימי בין המצרים. הלוז רומז לתחייה שלאחר המוות. חז"ל אומרים (בכורות ח'): **תרנגולת מולידה לעשרים ואחד יום וכנגדה באילן לוז**. ימי בין המצרים הם עשרים ואחד יום של אבל וצער. בסעודה המפסקת של ערב תשעה באב אוכלים **ביצת תרנגולת**, רמז אל הלוז שמפציע אחר עשרים ואחד יום. אורו של משיח שמבצבץ מתוך ההפיכה, אחר חצות של יום תשעה באב.

08.852.0.852 אפא